

La Cecília

Una densa boira cobria la vall d'Udina i, fent forat per les seves esclertes, uns tímids raigs de sol s'infiltraven intentant destruir-la. En aquella matinada no sols el sol s'esforçava en eixir; també a cal Pedrol s'esforçava en eixir a la vida un infant.

En la llar dels Pedrol, entre neguits i preocupacions, venia al món una nena. Fou el cinquè fill i l'únic existent ja que els primers, per dissort dels Pedrol, moriren al cap d'hores, sols el quart resistí uns mesos, i el cinquè esdevingué una esperança. Com bons cristians es conformaven, sense deixar de pregar Déu que els ajudés. No eren d'aquells que acceptaven la derrota i, aconsellats, feren diverses consultes als metges. El que els hi explicaven no ho acabaven d'entendre, no ho admetien i, confiant amb la voluntat divina, i amb la seva insistència, el cinquè fill fou el premi al seu afany.

Els primers plors del nou nat, commogueren el pare i ompliren de satisfacció a dues veïnes i al metge comadró, mes no eren els únics presents que contemplaven la vinguda al món de la petita Cecília; en un racó de la cambra hi havia dues figures incorpòrees: la Vida i la Mort. Moltes vegades coincidien i resolien pacíficament el cas present, però aquell era excepcional i acabà en disputa.

Aquesta vegada m'has fet una mala jugada, —li digué la Mort a la Vida—, mes no importa, jo sé esperar. Doncs crec que anirà per llarg i tindràs temps d'avorrir-te —li contestà la vida—. Sí, apa, —exclamà la mort—, t'ufanes de la teva labor i et creus que ho ets tot, i què faries sense la meva ajuda?, que en tindries de maldecaps! No ho veig així; la meva labor té continuació i les meves trifulgues en favor d'aquesta són obra de la gent, que no sols posa dificultats a la meva missió, sinó que inclús gaudeixen el malmetre la meva obra. Essent així, per què perseveres en ajudar-los i entorpir la meva feina, que és seleccionar, restituir la matèria a la naturalesa, que de fet és un préstec que et fa generosament i tu, desagraïda, no li vols reconèixer, enduta pel teu egoisme en perdurar. Ja saps que no estic d'acord amb la teva generositat, amb el teu procedir, que deixa molt per fer; en canvi, jo ho deixo tot resolt. Jo sóc l'antipàtica, el temor de la gent, l'única justa, la que iguala rics i pobres, poderosos i humils, suprimeixo el dolor, i tot plegat per passar per dolenta i mal vista, i tu, amb la teva inconsciència, passes per bona. Mentrestant, la Vida somreia, i li digué: Ja has acabat? Tota la teva xerrada no em farà canviar, jo dono la Vida, tu la restitueixes al seu origen, i amb això sempre estem d'acord; a què ve la teva crítica? No et crítics... protesto per la meva feixuga i ingrata tasca que tu carregues massa amb la teva excessiva prodigalitat. La Cecília em pertenyia i tu t'hi has oposat! Bé!, ja veurem qui

carregarà les conseqüències de la teva prodigalitat; i la vida se'n va anar.

La infantesa de la Cecília fou un seguit de sobresalts, no obstant tirava endavant, malgrat l'escepticisme de la ciència i l'angúnia dels seus pares. Es convertí en doneta i assegurà la seva vitalitat.

Per amistat amb una família d'estiuejants, als Pedrol se'ls oferí una porteria a la ciutat. Al pare no el convenia deixar les poques terres de les que vivien.

La mare, vetllant per l'avenir de la filla i sense horitzó per manca de joventut, insistia en anar a la ciutat, i foren tants els arguments i la insistència, que el pare cedí. Al decurs dels anys, moriren els pares de la Cecília i ella quedà sola com a portera i tolerada fins a la seva jubilació. Havia esdevingut veïna d'una comunitat, on hi ha gent bona i gent no tan bona, aquells que es desinteressaven fugint de tot compromís i preocupació.

Passaren més anys i la Cecília anava envellint-se, acompanyada per una deformació artrítica que requeria ésser ajudada pels veïns, fins que al seus vuitanta-cinc anys, agafà una forta grip, amb la que semblava que els seus dies estaven comptats. Però en reeixí, quedant postrada per llarg temps al llit. L'alarma fou total i qui més qui menys, anava «escorrent el bulto». Els únics sobrevivents, tres abnegades veïnes, es tornaven i s'esgotaven. La situació esdevingué crítica; no hi havia altra solució que cercar-li un «refugi» adient. Es trucaren moltes portes i la resposta era la mateixa: no hi ha lloc. La Cecília, posseïa un quart de milió i una mínima jubilació. Potser amb això n'hi hagi per una entrada, pensaren les veïnes.

Es trucaren de nou totes les portes i la resposta era: «amb això no n'hi ha prou».

El temps havia canviat per aquelles persones d'edat: totes calculava en pessetes i elles no cobrien ni de lluny les despeses futures de la Cecília.

En les llargues hores de la nit, degut als forts atacs d'artritis, a la Cecília la vida se li feia impossible, per no dir insuportable, i una nit cridà a la Mort. Aquesta es presentà i comprengué a la Cecília veient el seu cas; cridà la Vida i li recriminà: Veus ací una part de la teva obra, i com aquesta n'hi ha moltes més que jo vaig resolent segons veig, però aquesta la tens de resoldre tu; ja et vaig avisar dels problemes que portes; ací te la deixo. La vida no es dóna per venguda, i perfidiant, trucà portes demanant solidaritat humana. Res podia fer la ciència dels homes, però molt podia fer la caritat cristiana. I la vida tornà a triomfar.

La Cecília ha deixat d'ésser una constant preocupació. Tranquil·la, esperarà, protegida per qui no té problemes econòmics, sobreposant l'amor que predicà Crist.

E. CONDIS

Problema de tràfic

Els actes celebrats últimament a la Biblioteca han posat de manifest un problema que cal solucionar.

La gran quantitat de cotxes que a vegades s'hi han concentrat, i l'anarquia que s'ha adoptat a l'hora d'aparcar-los, sense respectar els espais particulars ni deixar el suficient pas pels que circulen, ha provocat obstacles i situacions que cal evitar.

El carrer no és el suficient ample per poder aparcar a cada costat, com alguna vegada s'ha fet. Això no es pot permetre, com tampoc no es pot permetre ocupar les entrades particulars.

Quan un costat del carrer de la Biblioteca està ple s'han de col·locar en el pati inferior, en els carrers de la urbanització Mallorca, a la plaça de Can Bassa, etc., però mai on perjudiquen a d'altres. Pensem que això s'ha de vigilar i fer complir.

Reformes

Segueixen a bon ritme les obres de reforma de la Rectoria. La teulada ja sembla pràcticament acabada i, pel munt de runa que s'acumula davant de l'edifici, és de suposar que també el seu interior ha experimentat una gran transformació.

Quant al dispensari, també la part exterior està aparentment acabada. Si abans desentonava del conjunt d'edificis pel seu estat ruïnós, ara són els altres els que desentonen.

De totes maneres, el treball en l'interior encara està enrera, i n'hi ha molt a fer.

Camins arreglats

Últimament s'ha fet un bon adob als principals camins del nostre poble, cosa que ja començava a ser urgent.

De totes maneres, potser seria convenient plantejar-se si de veritat és necessària aquesta despesa tan considerable, veient que després s'utilitza per circular a velocitats temeràries, sembrant el pànic i la polseguera per tot el poble.

Després passa —com ja ha passat— que es demana autorització per posar «trencamolles» als carrers.

Potser els millors trencamolles serien els mateixos sotracos naturals. I resultaria molt més econòmic.

D'

La m
taluny
nou P
com a
elecció
prés d
sició
elegit
que s
d'ell i
xar pa
pronun
git «
forç p
vor de
constà
a tots
vingut
que a
vant j
Comen
rà faci
mitjan
d'esse
tiu pe
menta
ningú
faig u
realism
Para
va l'ini
munt

Es p
tor de
elemen
notícia
Econó
nat p
«Para
les, F
10.000
ta de
se ba
lar, n
capac
culos
colabo
Orient
una f
Almus
mina
grar l
Pas
ferior
mover
la pro
Els h
molt
que a
no pe
mú si
què,
perdu
que e
pagat

Ha
jutge
ta Fe
dria
la co
filles
l'Aju
miss